Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého rozšířeného senátu)

23. července 2025 *

„Veřejná služba – Úředníci – Přijímání – Oznámení o volném pracovním místě – Vedoucí pracovníci v Komisi – Odmítnutí kandidatury – Jmenování jiného uchazeče – Nesrovnalost ve výběrovém řízení – Zjevně nesprávné posouzení – Námitka protiprávnosti – Právní jistota – Pověření vedoucího kabinetu předsedkyní Komise – Odpovědnost“

Ve věci T-613/23,

James Flett, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), zástupci: L. Levi, advokátka,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zástupci: M. Brauhoff a A. Sauka, jako zmocněnci, ve spolupráci s: D. Waelbroeck a A. Duron, advokáti,

žalované,

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát),

ve složení: R. da Silva Passos, předseda, N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (zpravodajka) a H. Cassagnabère, soudci,

za soudní kancelář: P. Cullen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 9. ledna 2025,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 270 SFEU se žalobce, James Flett, domáhá zrušení rozhodnutí Evropské komise ze dne 25. ledna 2023, kterým byla na místo hlavního právního poradce týmu pro obchodní politiku a Světovou obchodní organizaci právní služby Komise jmenována jiná osoba (dále jen „napadené rozhodnutí“), a dále náhrady újmy, která mu v důsledku tohoto rozhodnutí údajně vznikla.

Skutečnosti předcházející sporu

2 Dne 23. května 2022 zveřejnila Komise oznámení o volném pracovním místě hlavního právního poradce týmu pro obchodní politiku a Světovou obchodní organizaci, v němž uvedla hodnotící kritéria odpovídající požadavkům spojeným s pracovním místem. V oznámení o volném pracovním místě bylo uvedeno, že vybraný uchazeč bude přijat do platové třídy AD 14 nebo AD 15.

3 Po zveřejnění tohoto oznámení o volném pracovním místě se o toto pracovní místo ucházelo osm uchazečů, včetně žalobce.

4 Dne 8. září 2022 provedla komise pro předvýběr uchazečů činná v rámci Evropské komise s těmito osmi uchazeči pohovory. Během těchto pohovorů položila komise pro předvýběr uchazečům pět otázek, aby posoudila, jak splňují hodnotící kritéria uvedená v oznámení o volném pracovním místě, a každého uchazeče obodovala.

5 Dne 27. října 2022 na základě zprávy o předvýběru a příslušných hodnotících formulářů vybral poradní výbor pro jmenování (dále jen „poradní výbor“) v rámci první fáze výběrového řízení (dále jen „první fáze“) tři uchazeče, kteří získali nejvyšší bodové ohodnocení, včetně žalobce, který získal nejlepší bodové ohodnocení. Tito tři uchazeči následně museli absolvovat zkoušky v hodnotícím centru a pohovor s poradním výborem v rámci druhé fáze výběrového řízení (dále jen „druhá fáze“).

6 Dne 22. listopadu 2022 se žalobce zúčastnil zkoušek v hodnotícím centru, které zahrnovaly individuální a skupinová cvičení, jakož i důkladné pohovory zaměřené na manažerské schopnosti. Na základě toho byla pro každého uchazeče vypracována zpráva.

7 Dne 1. prosince 2022 byl žalobce stejně jako ostatní dva uchazeči pozván na pohovor s poradním výborem. Po skončení druhé fáze měl poradní výbor za to, že žalobce nemá „správnou kombinaci dovedností a zkušeností“ a nevybral ho na pohovor s předsedkyní Komise (dále jen „předsedkyně“). Na tento pohovor byl vybrán pouze jeden jiný uchazeč, A.

8 Dne 25. ledna 2023 přijala Komise napadené rozhodnutí, kterým byl A (nikoli žalobce) jmenován na místo vedoucího právního poradce týmu pro obchodní politiku a Světovou obchodní organizací.

9 Dne 28. února 2023 podal žalobce proti napadenému rozhodnutí stížnost.

10 Dne 27. června 2023 Komise stížnost proti napadenému rozhodnutí zamítla (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí stížnosti“).

Návrhová žádání účastníků řízení

11 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– zrušil rozhodnutí, kterým se zamítá stížnost;

– uložil Komisi náhradu újmy, která mu byla způsobena;

– nařídil Komisi, aby se formálně omluvila a vzala zpět tvrzení, že žalobce nemá náležitou kvalifikaci pro dané pracovní místo;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

12 Komise v podstatě navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K pravomoci Tribunálu rozhodnout o čtvrtém bodu návrhových žádání

13 Žalobce se domáhá, aby se Komise formálně omluvila a vzala zpět tvrzení, že nemá náležitou kvalifikaci pro dané pracovní místo.

14 V této souvislosti z ustálené judikatury vyplývá, že soudu Evropské unie nepřísluší v rámci přezkumu legality na základě článku 91 služebního řádu úředníků Evropské unie ukládat administrativě příkazy (rozsudky ze dne 9. prosince 2020, GV v. Komise, T-705/19, nezveřejněný, EU:T:2020:590, bod 155, a ze dne 30. dubna 2025, EL v. Komise, T-325/24, nezveřejněný, EU:T:2025:424, bod 10).

15 Proto musí být návrh žalobce odmítnut z důvodu nedostatku pravomoci.

K předmětu žaloby

16 Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti. Tvrdí, že toto rozhodnutí obsahuje více než pouhé potvrzení napadeného rozhodnutí, aniž své tvrzení podrobně odůvodňuje.

17 Podle ustálené judikatury tvoří administrativní stížnost, která je upravena v čl. 90 odst. 2 služebního řádu, a její výslovné nebo implicitní zamítnutí nedílnou součást komplexního řízení a jsou jen jedním z předpokladů, které musí být splněny před podáním žaloby. Za těchto podmínek je žaloba, i když je formálně namířena proti zamítnutí stížnosti, podána k soudu proti aktu zasahujícímu do právního postavení, proti němuž byla stížnost podána, s výjimkou případu,

kdy má zamítnutí stížnosti jiný rozsah než akt, proti kterému byla tato stížnost podána (viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2020, AD v. ECHA, T-25/19, nezveřejněný, EU:T:2020:536, bod 32 a citovaná judikatura).

18 Mimoto vzhledem k tomu, že má postup před zahájením soudního řízení evolutivní povahu, nepředstavuje výslovné rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, které obsahuje pouze doplňující upřesnění, a omezuje se tak na podrobné uvedení důvodů potvrzení dřívějšího rozhodnutí, akt nepříznivě zasahující do právního postavení. Nicméně tatáž evolutivní povaha postupu před zahájením soudního řízení vyžaduje, aby tato doplňující upřesnění byla zohledněna při přezkumu legality napadeného aktu (rozsudek ze dne 7. září 2022, Migadakis v. ENISA, T-507/21, nezveřejněný, EU:T:2022:507, bod 13).

19 V projednávané věci je třeba konstatovat, že rozhodnutí o zamítnutí stížnosti potvrzuje napadené rozhodnutí tím, že uvádí důvody na jeho podporu. Okolnost, že Komise v odpovědi na argumenty předložené žalobcem ve stížnosti upřesnila odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemůže odůvodnit, aby rozhodnutí o zamítnutí stížnosti bylo považováno za samostatný akt nepříznivě zasahující do jeho právního postavení.

20 Vzhledem k tomu, že návrhová žádání směřující ke zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížnosti nemají samostatný obsah, je tedy třeba mít za to, že žaloba formálně směřuje proti napadenému rozhodnutí, jehož odůvodnění je upřesněno v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti. Legalita napadeného rozhodnutí tak musí být přezkoumána s přihlédnutím k odůvodnění obsaženému v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Veit v. ECB, T-474/18, nezveřejněný, EU:T:2020:140, body 24 a 25).

K návrhovým žádáním znějícím na zrušení

21 Na podporu své žaloby uvádí žalobce čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z nedodržení ustanovení upravujících výběrové řízení, jakož i z porušení zásady řádné správy. Druhý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávných posouzení. Třetí žalobní důvod vychází z protiprávnosti rozhodnutí Komise o politice rovnosti žen a mužů, obsaženého v zápisu z 2351. zasedání Komise konaného v Bruselu (Belgie) dne 30. září 2020 [PV(2020) 2351 final ze dne 11. listopadu 2020] (dále jen „rozhodnutí o politice rovnosti“). Čtvrtý žalobní důvod vychází ze skutečnosti, že rozhodnutí předsedkyně přenést své pravomoci na svého vedoucího kabinetu, aby provedl pohovor s A, není odůvodněno existencí naléhavých služebních důvodů a porušuje zásadu právní jistoty.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedodržení ustanovení upravujících výběrové řízení, jakož i z porušení zásady řádné správy

22 V rámci prvního žalobního důvodu žalobce tvrdí, že Komise porušila body 5.2.6 a 5.2.7 rozhodnutí Komise SEC(2004) 1352/2 ze dne 26. října 2004, kterým se stanoví její politika týkající se vyšších úředníků (dále jen „rozhodnutí týkající se vyšších úředníků“), jakož i čl. 1 odst. 1 jednacího řádu poradního výboru. Žalobce má za to, že Komise každopádně porušila zásadu řádné správy.

23 V první řadě podle bodu 5.2.6 druhého pododstavce rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků měl poradní výbor sestavit užší seznam všech uchazečů s náležitou kvalifikací o pracovní místo na základě kritérií zveřejněných v oznámení o volném pracovním místě. V tomto ohledu se žalobce

domnívá, že ačkoli poradní výbor mohl omezit užší seznam na „skupinu uchazečů“, v projednávané věci mu to neumožňovalo ponechat na uvedeném seznamu jediného uchazeče, ledaže jednal protiprávně nebo jeho rozhodnutí bylo stiženo vadou spočívající ve zneužití řízení.

24 Kromě toho žalobce zdůrazňuje, že poradní výbor v rámci první fáze potvrdil, že je uchazečem s náležitou kvalifikací. Při druhé fázi měl poradní výbor za to, že nemá „správnou kombinaci dovedností a zkušeností“, což však neznamená změnu stanoviska oproti stanovisku vydanému v první fázi.

25 Ve druhé řadě má žalobce za to, že čl. 1 odst. 1 jednacího řádu poradního výboru, který vyžaduje, aby uchazeči byli schopni vykonávat vedoucí funkce, nemůže odůvodnit, aby byl na konci druhé fáze vybrán jediný uchazeč, neboť jinak by bylo poradnímu výboru umožněno vyloučit svévolně uchazeče na pokyn vedoucího kabinetu předsedkyně.

26 Ve třetí řadě má žalobce za to, že poradní výbor provedl srovnávací hodnocení tří uchazečů vybraných pro účely druhé fáze.

27 Ve čtvrté řadě žalobce tvrdí, že mu byl odepřen pohovor s předsedkyní v rozporu s bodem 5.2.7 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků, neboť po druhé fázi měl být vybrán poradním výborem k pohovoru.

28 V páté řadě žalobce uvádí, že v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti Komise uvedla, že předsedkyně si ponechala možnost jej pozvat k pohovoru, i když byla po skončení druhé fáze jeho kandidatura poradním výborem vyloučena. Domnívá se však, že tvrzená procesní vada není existencí takové možnosti napravena.

29 V šesté řadě žalobce tvrdí, že Komise porušila zásadu řádné správy.

30 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.

31 Žalobce v podstatě tvrdí, že jeho nezařazení do užšího výběru k pohovoru s předsedkyní na konci druhé fáze je projevem porušení použitelných procesních pravidel.

32 Zaprvé v souladu s bodem 5.2.6 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků musí poradní výbor posoudit pouze „kvalitu zásluh“ uchazečů při posuzování úrovně jejich kvalifikace pro obsazované pracovní místo, a to s ohledem na výsledky důkladných pohovorů s uchazeči a výsledky zkoušek v hodnotícím centru, které zahrnují zejména pohovory „zaměřené na manažerské schopnosti“. Poradní výbor pak musí sestavit seznam uchazečů, který bude obsahovat „všechny uchazeče, kteří [podle něj] odpovídají profilu vymezenému v původním popisu pracovního místa, tj. uchazeče s náležitou kvalifikací“. Tento seznam musí poskytnout odpovědným členům Komise „uspokojivý výběr“ uchazečů, přičemž musí mít přiměřenou délku, aby na ně nekladl „velkou zátěž při provádění srovnávacího hodnocení velkého počtu uchazečů“.

33 Kromě toho bod 5.2.7 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků výslovně hovoří o „jednom nebo více uchazečích zařazených do užšího výběru“ přijatých k pohovoru příslušným členem Komise. Vzhledem k tomu, že je tedy poradní výbor povinen vyloučit uchazeče, kteří nemají schopnosti požadované v oznámení o volném pracovním místě, zejména schopnost vykonávat funkce vedoucího pracovníka, výše uvedená ustanovení nevylučují, aby byl na konci druhé fáze vybrán jediný uchazeč.

34 V projednávané věci poradní výbor na konci druhé fáze uvedl silné stránky žalobce, jakož i některé aspekty, které by měl zlepšit, a poté dospěl k závěru, že „s ohledem na všechna hlediska hodnocená při pohovoru [s ním]“ nedisponuje „správnou kombinací dovedností a zkušeností pro výkon této zvláštní funkce vedoucího pracovníka“. Poradní výbor tedy neporušil bod 5.2.6 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků, když měl za to, že žalobce nemá dovednosti požadované pro dotčené pracovní místo, a rozhodl se nevybrat ho k pohovoru s předsedkyní. Ani skutečnost, že poradní výbor vybral na konci druhé fáze pouze jednoho jiného uchazeče, nemůže představovat porušení tohoto ustanovení.

35 Kromě toho okolnost, že žalobce byl vybrán komisí pro předvýběr uchazečů a poté poradním výborem v rámci první fáze, není s ohledem na postupnou povahu výběrového řízení v rozporu s rozhodnutím poradního výboru vyloučit ho z užšího seznamu po skončení druhé fáze. Tato povaha vyplývá zejména z bodu 5.2.6 druhého pododstavce rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků, který v této fázi zdůrazňuje nutnost posouzení, do jaké míry jsou uchazeči na dotčené pracovní místo kvalifikováni.

36 Konečně, jak tvrdí Komise, tvrzení žalobce, že řízení bylo zneužito, není podloženo a každopádně nezpochybňuje zjištění uvedená v bodě 34 výše. Toto tvrzení je proto třeba odmítnout.

37 Zadruhé žalobce tvrdí, že čl. 1 odst. 1 jednacího řádu poradního výboru nemůže odůvodnit jeho vyloučení z řízení po skončení druhé fáze, neboť tento článek musí být použit v souladu s bodem 5.2.6 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků.

38 Článek 1 odst. 1 jednacího řádu poradního výboru uvádí, že tento výbor „hodnotí uchazeče z hlediska jejich způsobilosti vykonávat funkce vedoucího pracovníka“. Toto kritérium výběru je rovněž uvedeno v oznámení o volném pracovním místě, jakož i v bodě 5.2.6 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků, který stanoví, že druhá fáze zahrnuje zejména pohovory „zaměřené na manažerské schopnosti“, jak bylo připomenuto v bodě 32 výše.

39 Schopnost uchazečů vykonávat funkce vedoucího pracovníka tedy musí být předmětem důkladného přezkumu ze strany poradního výboru ve druhé fázi a může v této pokročilé fázi řízení odůvodnit vyloučení uchazečů nehledě na kvalifikaci, kterou jinak mohou disponovat.

40 V projednávané věci závěr poradního výboru na konci druhé fáze, podle kterého žalobce neměl „správnou kombinací dovedností a zkušeností pro výkon této konkrétní vedoucí funkce“, nasvědčuje tomu, že žalobce neměl dostatečné manažerské schopnosti požadované pro dotčené pracovní místo.

41 Skutečnost, že žalobce nebyl na konci druhé fáze vybrán na základě kritéria uvedeného v čl. 1 odst. 1 jednacího řádu poradního výboru, tak není v rozporu s bodem 5.2.6 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků.

42 Konečně tvrzení žalobce, že poradní výbor má možnost svévolně vyloučit uchazeče na pokyn vedoucího kabinetu předsedkyně, nejsou podložena. Nevybrání žalobce po skončení druhé fáze bylo navíc odůvodněno důvody připomenutými v bodě 34 výše. Tato tvrzení žalobce je tedy třeba odmítnout.

43 Zatřetí tvrzení o srovnávacím hodnocení uchazečů není opodstatněné. Závěr, že žalobce neměl „správnou kombinací dovedností a zkušeností“, totiž nelze chápat tak, že poradní výbor posuzoval zásluhy žalobce ve srovnání se zásluhami dvou zbývajících uchazečů ve výběru. Naproti tomu odhaluje, že podle poradního výboru žalobce nedisponoval požadovanou úrovní způsobilosti k tomu, aby ho předsedkyně přijala k pohovoru, jak vyplývá z bodu 34 výše.

44 Začtvrté s ohledem na skutečnost, že žalobce nesplňoval úroveň kvalifikace požadovanou pro dotčené pracovní místo, poradní výbor ho nezařadil do užšího výběru pro pohovor s předsedkyní. Předsedkyně tedy nebyla povinna si ho pozvat, jak vyplývá z bodu 5.2.7 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků.

45 Zapáté bod 5.2.7 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků dává předsedkyni za určitých podmínek možnost pozvat k pohovoru uchazeče vyloučené z řízení poradním výborem na konci druhé fáze v případě, že se uchazeči, které tento výbor vybere, ukážou jako neuspokojiví.

46 Jak však zdůrazňuje žalobce, možnost uvedená v bodě 45 výše nepředstavuje jeho nárok být předsedkyní pozván k pohovoru, jelikož nebyl na konci druhé fáze zařazen poradním výborem do užšího výběru.

47 Zašesté žalobce v žalobě tvrdí, že „z výše uvedených důvodů představuje to, co se stalo, rovněž a v každém případě porušení zásady řádné správy“. Žalobce tedy odkazuje na své argumenty vycházející z toho, že na konci druhé fáze měl být vybrán, aniž své tvrzení dále podložil. Vzhledem k tomu, že tyto argumenty již byly zamítnuty jako neopodstatněné, nemohou bez dalšího vysvětlení vést ke konstatování porušení zásady řádné správy.

48 V replice žalobce kromě toho uvádí, že „má obavy ze zjevného nedostatku řádné správy, pokud jde o dokumenty a skutečnosti, které tvoří spis v různých fázích řízení“. Tvrdí, že poradní výbor musí mít při druhé fázi k dispozici zprávu o užším výběru. Zejména rovněž tvrdí, že předsedkyně měla obdržet všechny dokumenty, které se ho týkají. Komise přitom neprokázala skutečné zaslání těchto dokumentů.

49 Taková argumentace však není v žalobě uvedena, zvláště na podporu tvrzeného porušení zásady řádné správy.

50 V žalobě totiž žalobce pouze tvrdí, že spis, údajně neúplný, který poradní výbor předal předsedkyni, jí neumožnil „vážně“ zvážit možnost pozvat ho na pohovor, a to i přesto, že byl poradním výborem z řízení vyloučen. Předsedkyně tedy nemohla využít možnost uvedenou v bodě 45 výše.

51 Žalobce tudíž tuto argumentaci nerozvíjí za účelem prokázání existence porušení zásady řádné správy, která je uplatňována samostatně.

52 Podle ustálené judikatury musí žaloba podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se v souladu s čl. 53 prvním pododstavcem téhož statutu, jakož i čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu použije na řízení před Tribunálem, obsahovat předmět sporu, dovolávané žalobní důvody a argumenty, jakož i stručný popis uvedených žalobních důvodů. Tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné pro to, aby umožnily žalovanému připravit si obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba pro to, aby byla žaloba přípustná, aby hlavní

skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly uceleně a srozumitelně z textu samotné žaloby (viz usnesení ze dne 17. listopadu 2020, González Calvet v. SRB, T-257/20, nezveřejněné, EU:T:2020:541, bod 9 a citovaná judikatura).

53 Vzhledem k tomu, že žaloba neuvádí, z jakých důvodů měla Komise porušit zásadu řádné správy, nemohou argumenty předložené žalobcem ve fázi repliky zhojit nejasnost žaloby.

54 Proto musí být šestá výtka s ohledem na judikaturu citovanou v bodě 52 výše odmítnuta jako nepřípustná.

55 Z toho vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávných posouzení

56 V rámci druhého žalobního důvodu žalobce tvrdí, že se poradní výbor dopustil zjevně nesprávného posouzení, a to tím, že ho nedoporučil k pohovoru s předsedkyní, aniž popřel, že má náležitou kvalifikaci s ohledem na kritéria zveřejněná v oznámení o volném pracovním místě.

57 Žalobce zdůrazňuje, že toto zjevně nesprávné posouzení ze strany poradního výboru úzce souvisí s porušením popsaným v rámci prvního žalobního důvodu, i když se od něj liší. Toto pochybení mělo nejen procesní, ale i hmotněprávní důsledky jak pro něj, tak pro Komisi.

58 Dále v případě, že by měl poradní výbor na konci druhé fáze za to, že není uchazečem s náležitou kvalifikací, žalobce tvrdí, že se poradní výbor dopustil zjevně nesprávného posouzení jeho kvalifikace a zkušeností. Analýza poradního výboru provedená na konci první fáze nemohla být vyvrácena ve druhé fáze, ať již na základě zprávy hodnotícího centra uvedené v bodě 6 výše, nebo na základě zprávy o pohovoru.

59 Podpůrně má žalobce za to, že bez ohledu na závěry poradního výboru, pokud byl A považován za uchazeče s náležitou kvalifikací, měl za něj být rovněž považován žalobce a měl být rovněž pozván k pohovoru s předsedkyní.

60 Komise s tvrzeními žalobce nesouhlasí.

61 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že pochybení lze kvalifikovat jako zjevné pouze tehdy, když může být snadno odhaleno na základě kritérií, kterým normotvůrce zamýšlel podřídit výkon rozhodovací pravomoci. Aby se tedy prokázalo, že se administrativa dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, které může odůvodnit zrušení rozhodnutí, musí být důkazy, které žalobci přísluší předložit, dostatečné k tomu, aby vyvrátily věrohodnost závěrů administrativy. Jinými slovy, žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení je třeba zamítnout, jestliže lze zpochybněné posouzení stále považovat za pravdivé nebo přijatelné navzdory důkazům předloženým žalobcem (rozsudek ze dne 20. října 2021, ZU v. Komise, T-671/18 a T-140/19, nezveřejněný, EU:T:2021:715, bod 199).

62 Je třeba rovněž uvést, že komise pro předvýběr uchazečů má, zvláště pokud je pracovní místo, jež má být obsazeno, na velmi vysoké úrovni, širokou posuzovací pravomoc při hodnocení zásluh uchazečů o takové pracovní místo. Kromě toho posouzení, která provádí výběrová komise při hodnocení způsobilosti uchazečů, jsou výrazem hodnotového soudu o výkonu každého uchazeče při zkoušce a spadají do výše uvedené posuzovací pravomoci. Tato posouzení mohou podléhat soudnímu přezkumu pouze v případě zjevného porušení pravidel, jimiž se řídí práce výběrové

komise. Tribunálu totiž nepřísluší nahrazovat posouzení výběrové komise svým vlastním posouzením (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 21. prosince 2022, OM v. Komise, T-118/22, nezveřejněný, EU:T:2022:849, body 74 a 75).

63 Je tedy třeba s ohledem na výše uvedené úvahy posoudit, zda došlo k oněm dvěma zjevně nesprávným posouzením, jak tvrdí žalobce.

64 Pokud jde o první tvrzené zjevně nesprávné posouzení, jak bylo uvedeno v bodech 35 a 39 výše, kritéria pro výběr uchazečů se vyvíjela v po sobě jdoucích fázích výběrového řízení. Skutečnost, že posouzení zásluh uchazeče bylo upřesněno mezi první a druhou fází, tedy sama o sobě nepředstavuje zjevně nesprávné posouzení, ale odráží stupňovitou povahu požadavků stanovených za účelem obsazení dotčeného pracovního místa. Argumentace předložená žalobcem musí být v tomto ohledu odmítnuta.

65 Pokud jde o druhé tvrzené zjevně nesprávné posouzení, žalobce v podstatě tvrdí, že se poradní výbor dopustil zjevně nesprávného posouzení tím, že měl za to, že není na pracovní místo kvalifikován, a proto neměl být zapsán na užší seznam předložený předsedkyni.

66 Na podporu svého tvrzení žadatel poukazuje na své zkušenosti, odbornou kvalifikaci a úspěšné vystoupení před komisí pro předvýběr uchazečů a poradním výborem v první fázi, jakož i na skutečnost, že „byl plně připraven a domnívá se, že si při pohovoru vedl velmi dobře“.

67 Přesvědčení žalobce, že správně odpověděl na otázky položené při pohovoru, a jeho odborné zkušenosti, jak vyplývají z jeho životopisu a motivačního dopisu, však nemohou představovat nevyvratitelné důkazy o zjevně nesprávném posouzení komise pro předvýběr uchazečů ani vázat tuto komisi při jejím posouzení znalostí a dovedností, které prokázal při ústním pohovoru (obdobně viz rozsudek ze dne 21. prosince 2022, OM v. Komise, T-118/22, nezveřejněný, EU:T:2022:849, bod 78).

68 Kromě toho zvláštní zkušenosti nebo znalosti v oblasti příslušného ředitelství mohou hrát méně významnou roli než vysoká úroveň obecných řídících, analytických a rozhodovacích schopností, vzhledem k tomu, že technické zkušenosti a znalosti mohou být vždy k dispozici uvnitř samotného ředitelství (rozsudek ze dne 11. července 2007, Konidaris v. Komise, T-93/03, EU:T:2007:209, bod 74). Stejně tak, pokud jde o kritérium pro posouzení způsobilosti, a nikoli ověření znalostí, komise může provést hodnocení uchazeče s přihlédnutím jak k odpovědím, které poskytl na otázky ohledně jiných kritérií, tak k jeho osobnosti, která se mohla projevit v jeho vystupování během ústní zkoušky (rozsudek ze dne 8. července 2010, Wybranowski v. Komise, F-17/08, EU:F:2010:83, bod 66).

69 V projednávané věci, jak je uvedeno v bodě 34 výše, poradní výbor sice na konci druhé fáze poukázal na silné stránky žalobce, ale také na některé aspekty, které je třeba zlepšit, a poté dospěl k závěru, že žalobce nemá schopnosti požadované pro dotčené pracovní místo.

70 Kromě toho skutečnost, že žalobce byl vybrán na konci první fáze, nemůže vést ke konstatování, že se poradní výbor dopustil zjevně nesprávného posouzení, neboť jinak by druhá fáze byla zbavena veškerého užitečného účinku.

71 Skutečnosti, kterých se žalobce dovolává, tedy nepostačují k tomu, aby posouzení provedená poradním výborem zbavily věrohodnosti. Nemohou tedy charakterizovat existenci zjevně nesprávného posouzení.

72 Podpůrně má žalobce za to, že pokud byl A považován za „uchazeče s náležitou kvalifikací“ „na základě zveřejněných kritérií“, měl by být nutně zařazen do téže kategorie, a pokud by měl být vybrán jediný uchazeč do další fáze řízení, měl by to být on. Na jednání žalobce upřesnil, že neměl v úmyslu provést srovnávací hodnocení sebe a A.

73 Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl, co přesně podporuje jeho postoj, je třeba tato tvrzení odmítnout.

74 Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod je nutno zamítnout.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z protiprávnosti rozhodnutí o politice rovnosti

75 V rámci třetího žalobního důvodu žalobce namítá částečnou protiprávnost rozhodnutí o politice rovnosti, na jehož základě předsedkyně pověřila vedoucího svého kabinetu, aby po skončení druhé fáze provedl s A pohovor. Napadené rozhodnutí, přijaté po tomto pohovoru, je tedy podle něj protiprávní.

76 Předně možnost předsedkyně přenést pravomoc vést pohovor na konci druhé fáze je v rozporu s pravidlem, podle kterého by měl být pohovor s uchazeči, kteří byli zařazeni do užšího výběru poradním výborem, veden samotnou předsedkyní.

77 Dále tato možnost pověření nemá podle názoru žalobce souvislost s cílem sledovaným rozhodnutím o politice rovnosti.

78 Kromě toho by předsedkyně měla mít možnost pověřit vedením pohovorů vedoucího svého kabinetu pouze jako poslední možnost, pokud ostatní členové Komise nemohou toto pověření přijmout. Není odůvodněné, aby tato možnost pověření vedoucího kabinetu byla umožněna pouze předsedkyni, a nikoli členům Komise.

79 Kromě toho žalobce uvádí, že předsedkyně nemůže pověřit vedením pohovorů úředníka, který nemá politickou kvalifikaci či legitimitu.

80 Konečně toto pověření udělované předsedkyní, které má být přednostně udělováno ostatním členům Komise a pokud to odůvodňují naléhavé služební důvody, je systematicky udělováno vedoucímu jejího kabinetu.

81 Komise tvrzení žalobce odmítá.

82 Komise má především za to, že argumentace žalobce je irelevantní, neboť vedení pohovoru vedoucím kabinetu předsedkyně po druhé fázi nemělo vůči němu právní účinky.

83 Komise dále odmítá tvrzení žalobce, že rozhodnutí o politice rovnosti je protiprávní.

84 Nakonec a každopádně má Komise za to, že v případě, že by pověření udělené na základě rozhodnutí o politice rovnosti muselo být považováno za protiprávní, napadené rozhodnutí by samo o sobě nebylo protiprávní, neboť orgánem oprávněným ke jmenování je v projednávaném případě její kolegium. Jak předsedkyně, tak členové Komise však měli k dispozici všechny relevantní informace k přijetí autonomního a informovaného rozhodnutí.

85 Nejprve je třeba přezkoumat relevantnost argumentace předložené žalobcem v rámci jeho třetího žalobního důvodu, kterou Komise zpochybňuje, a poté posoudit její opodstatněnost.

– *K relevanci argumentů předložených žalobcem v rámci jeho třetího žalobního důvodu*

86 Komise tvrdí, že vzhledem k tomu, že žalobce nebyl pozván na pohovor s předsedkyní, tato fáze výběrového řízení se ho právně nedotkla. V každém případě podle Komise přísluší přijetí napadeného rozhodnutí pouze jejímu kolegiu.

87 Žalobce má za to, že je dotčen všemi fázemi řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, a to i fázemi následujícími po druhé fázi. Kromě toho na jednání tvrdil, že nelze vyloučit, že v případě, že by předsedkyně sama vedla pohovor s A, pozvala by i jeho na základě bodu 5.2.7 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků.

88 V tomto ohledu je třeba uvést, že rozhodnutí o politice rovnosti stanoví, že „uchazeči, kteří jsou poradním výborem zařazeni do užšího výběru k obsazení pracovního místa generálního ředitele nebo vyšší vedoucí pozice v některém z útvarů předsedkyně, budou vyslechnuti samotnou předsedkyní [a že] v případech, které jsou řádně odůvodněny naléhavými služebními důvody, může předsedkyně před předložením kolegiu svého návrhu na jmenování pověřit tímto úkolem jiné členy Komise či vedoucího svého kabinetu“.

89 Vyvstává tedy otázka, zda za předpokladu, že je vedení pohovoru s A vedoucím kabinetu předsedkyně, a nikoliv samotnou předsedkyní, protiprávní, může tato skutečnost vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu je třeba ověřit, zda taková protiprávnost mohla způsobit žalobci újmu.

90 Z bodu 5.2.7 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků vyplývá, že na základě výsledků pohovorů vedených s jedním nebo více uchazeči z druhé fáze může mít příslušný člen komise, v projednávané věci předsedkyně, za to, že výběr provedený poradním výborem není uspokojivý. V takovém případě, je-li to řádně odůvodněno, může po dohodě s členem Komise pro personál a administrativu, provést pohovor s uchazeči, které poradní výbor na konci druhé fáze nevybral.

91 V souladu s bodem 5.2.8 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků je rozhodnutí o jmenování přijato kolegiem Komise na základě odůvodněného stanoviska poradního výboru a odůvodněného návrhu člena Komise pro personál a administrativu vypracovaného po dohodě s předsedkyní. Ta se rozhodne po pohovorech s uchazeči z druhé fáze na základě odůvodněného stanoviska poradního výboru a po dohodě s příslušným generálním ředitelem, jedná-li se o pracovní místo hlavního poradce. Tentýž bod mimoto stanoví, že příslušný člen Komise, v projednávané věci předsedkyně, musí mít vedoucí úlohu při konečném výběru osob, které pro ni přímo pracují na úrovni vyšších vedoucích pracovníků.

92 V projednávané věci, když byl A přijat k pohovoru, mohl být žalobce stále vyslechnut, neboť předsedkyně má stále možnost pozvat si ho na pohovor v případě, že by nebyla spokojena s kandidaturou A v návaznosti na jeho pohovor s vedoucím jejího kabinetu. Způsob, jakým byl tento pohovor veden, a tedy totožnost osoby, která ho vedla, přitom mohl mít vliv na jeho výsledek a v konečném důsledku na rozhodnutí předsedkyně, zda pozvat žalobce na pohovor.

93 Kromě toho, i když pouze kolegium Komise může přijmout dotčené konečné rozhodnutí o jmenování, je třeba připomenout, že v souladu s bodem 5.2.8 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků, jak bylo připomenuto v bodě 91 výše, úloha, kterou má předsedkyně před tímto jmenováním, zůstává rozhodující.

94 Z výše uvedeného vyplývá, že skutečnost, že byl pohovor s A veden vedoucím kabinetu předsedkyně, a nikoli samotnou předsedkyní, mohla způsobit žalobci újmu tím, že ovlivnila jeho právního postavení, takže protiprávnost, která se dotýká takového vedení pohovoru, může vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

95 Argumentace Komise, podle které je třetí žalobní důvod irelevantní, tedy musí být odmítnuta.

– *K protiprávnosti rozhodnutí o politice rovnosti*

96 V první řadě žalobce tvrdí, že přenesení pravomoci stanovené rozhodnutím o politice rovnosti je v rozporu s obecným pravidlem, podle kterého musí uchazeči absolvovat pohovor s předsedkyní.

97 V tomto ohledu je třeba uvést, že bod 5.2.7 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků stanoví, že uchazeči o takové pracovní místo, jako je pracovní místo dotčené v projednávané věci, musí být pozváni na pohovor s příslušným členem Komise, v projednávané věci s předsedkyní, pokud jsou na konci druhé fáze vybráni poradním výborem.

98 Možnost pověřit vedením pohovoru po skončení druhé fáze vedoucího kabinetu stanovená rozhodnutím o politice rovnosti musí umožnit „zaručit plynulost a rychlost řízení“, je-li to odůvodněno „naléhavými služebními důvody“.

99 Třebaže je cílem této možnosti přenesení pravomoci odchýlit se v řádně odůvodněných případech od postupu stanoveného v bodě 5.2.7 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků, nezpochybňuje, že má v zásadě pravomoc předsedkyně.

100 Ve druhé řadě žalobce tvrdí, že možnost přenesení pravomoci poskytnutá předsedkyni nemá žádnou souvislost s cílem sledovaným rozhodnutím o politice rovnosti.

101 Žalobce však nevysvětluje, v čem by tato neexistence souvislosti mohla ovlivnit legalitu rozhodnutí o politice rovnosti.

102 Ve třetí řadě má žalobce za to, že předsedkyně by měla mít možnost pověřit vedením pohovoru po skončení druhé fáze vedoucího svého kabinetu pouze v případě, že toto pověření nemůže být přednostně uděleno jednomu z členů Komise.

103 V tomto ohledu se rozhodnutí o politice rovnosti přijaté v roce 2020, kterým se konkrétně řídí pověření udělená předsedkyní, odchyluje od bodu 5.2.7 rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků ve znění z roku 2007.

104 Rozhodnutí o politice rovnosti přijaté v roce 2020 na rozdíl od rozhodnutí týkajícího se vyšších úředníků ve znění z roku 2007 stanoví, že předsedkyně může bez rozdílu a bez pořadí přednosti pověřit vedoucího svého kabinetu nebo člena Komise.

105 Je přitom třeba konstatovat, že žalobce neprokázal, že by se na předsedkyni měla vztahovat stejná pravidla týkající se pověření jako na členy Komise, kteří smějí pověřit pouze jiného člena Komise, a nikoli vedoucího jejich kabinetu.

106 Ve čtvrté řadě má žalobce za to, že vzhledem k tomu, že vedoucí kabinetu předsedkyně nemá politickou legitimitu, není oprávněn pozvat na pohovor uchazeče o místo hlavního poradce.

107 Žalobce se však nedovolává normy, která by bránila tomu, aby úředník jmenovaný jakožto vedoucí kabinetu předsedkyně příležitostně prováděl pohovory s uchazeči o místo hlavního poradce. Navíc je třeba zdůraznit, že vedoucí kabinetu je blízkým spolupracovníkem předsedkyně, s nímž má předsedkyně úzký vztah důvěry. Tento argument musí být proto odmítnut.

108 A konečně žalobce uvádí, že předsedkyně pověřuje vedoucího svého kabinetu systematicky.

109 Tento argument, který se týká způsobu, jakým je uplatňováno rozhodnutí o politice rovnosti, neumožňuje prokázat protiprávnost tohoto rozhodnutí. Musí být tedy odmítnut v rozsahu, v němž se týká legality rozhodnutí o politice rovnosti.

110 S ohledem na výše uvedené musí být třetí žalobní důvod zamítnut.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z protiprávnosti pověření uděleného předsedkyní

111 V rámci čtvrtého žalobního důvodu žalobce zpochybňuje legalitu pověření vedoucího svého kabinetu k provedení pohovoru s A na základě podmínek pověření stanovených v rozhodnutí o politice rovnosti. Žalobce má za to, že na základě těchto podmínek byl pohovor s A vedený vedoucím kabinetu předsedkyně protiprávní, přičemž tato vada postihuje celé řízení, a tudíž i legalitu napadeného rozhodnutí.

112 Toto pověření udělené vedoucímu kabinetu předsedkyně, aby provedl pohovor v návaznosti na druhou fázi, totiž není odůvodněno naléhavými služebními důvody. Vzhledem k tomu, že k tomuto pověření došlo ústně, jeho odůvodnění zůstává neznámé. Kromě toho v rozporu se zásadou právní jistoty nebylo náležitě zpřístupněno veřejnosti.

113 Kromě toho rozhodnutí o politice rovnosti umožňuje předsedkyni udělit takové pověření vedoucímu jejího kabinetu pouze v případě, že ji přednostně nemůže udělit členům Komise.

114 Komise tvrzení žalobce odmítá.

115 Komise má především za to, že argumentace žalobce je irelevantní, neboť vedení pohovoru vedoucím kabinetu předsedkyně po druhé fázi nemělo vůči němu právní účinky.

116 Komise má dále za to, že rozhodnutí o politice rovnosti nevyžaduje, aby předsedkyně pověřila vedoucího svého kabinetu písemně, neboť takový požadavek by mohl kromě toho vést k nepřiměřené administrativní zátěži pro předsedkyni.

– *K relevanci argumentů předložených žalobcem v rámci jeho čtvrtého žalobního důvodu*

117 Komise zpochybňuje relevanci čtvrtého žalobního důvodu vzhledem k tomu, že se ho tato fáze výběrového řízení právně nedotkla, jelikož žalobce nebyl pozván na pohovor s předsedkyní. Kromě toho přijetí napadeného rozhodnutí příslušelo pouze kolegiu Komise.

118 Z důvodů již uvedených v bodech 88 až 94 výše musí být taková argumentace odmítnuta.

– *K protiprávnosti pověření udělené předsedkyní*

119 Žalobce tvrdí, že pověření provést pohovor udělené předsedkyní vedoucímu jejího kabinetu nebylo odůvodněno naléhavými služebními důvody; neexistence písemného záznamu ostatně neumožňuje posoudit existenci takových důvodů.

120 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že znění rozhodnutí o politice rovnosti neukládá předsedkyni v případě, že si přeje pověřit provedením pohovoru vedoucího svého kabinetu, aby tak učinila písemně.

121 Dále rozhodnutí o politice rovnosti odůvodňuje možnost předsedkyně přenést pravomoc potřebou „racionalizovat některé aspekty výběrového řízení na členy vyššího vedení, aby byla zajištěna plynulost a rychlost řízení“. Tento požadavek rychlosti je rovněž obsažen v pokynech týkajících se postupu přijímání vyšších vedoucích pracovníků, které v bodě 5.2 upřesňují, že „[s]e kabinety musí snažit uspořádat pohovory s uchazeči zařazenými do užšího výběru [a že] se pohovory musí uskutečnit do jednoho měsíce od předání dokumentace sekretariátem poradního výboru“. Z toho vyplývá, jak zdůrazňuje Komise, že vyžadovat systematicky písemné pověření by mohl být v rozporu s cílem plynulosti a rychlosti, který sleduje rozhodnutí o politice rovnosti.

122 Nicméně, jak bylo připomenuto v bodě 91 výše, předsedkyně má rozhodující úlohu ve výběrovém řízení na takové vyšší vedoucí pozice, jako je dotčená pozice. V tomto smyslu rozhodnutí o politice rovnosti stanoví, že „uchazeči vybraní poradním výborem pro vyšší vedoucí pozici v některém z útvarů předsedkyně, budou vyslechnuti samotnou předsedkyní“. Rozhodnutí o politice rovnosti tak v zásadě stanoví předsedkyni vlastní výsadu pro výběr vyšších úředníků, kteří vykonávají činnost pod jejím vedením, aby s nimi navázala pracovní vztah založený na důvěře, a to s ohledem na vysokou míru odpovědnosti, kterou mají nést.

123 Z tohoto hlediska rozhodnutí o politice rovnosti podmiňuje pověření udělené předsedkyní existencí „případů řádně odůvodněných naléhavými služebními důvody“. Takové pověření tedy nelze udělit, aniž je tato podmínka splněna.

124 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci, jak tvrdí Komise, předsedkyně pověřila vedoucího svého kabinetu provedením pohovoru s A, aniž toto pověření bylo uděleno písemně či jinak zaznamenáno, nemůže Tribunál na základě skutečností založených do spisu ověřit existenci a opodstatněnost skutečností představujících „naléhavé služební důvody“, které „řádně odůvodňovaly“ uvedené pověření. Kromě toho, když byla Komise v tomto ohledu Tribunálem na jednání dotázána, neuvedla ani konkrétní důvody, které vedly předsedkyni k pověření vedoucího svého kabinetu provést pohovor s A.

125 Komise neposkytla žádné přesné údaje o naléhavých služebních důvodech, které zabránily předsedkyni provést pohovor s A v měsíci následujícím po předání jeho přihlášky sekretariátem poradního výboru v souladu s bodem 5.2 pokynů týkajících se postupu přijímání vyšších vedoucích pracovníků uvedeném v bodě 121 výše.

126 Vzhledem k tomu, že Komise neodůvodnila, že pověření provést pohovor, které udělila předsedkyně vedoucímu svého kabinetu, bylo vedeno „naléhavými služebními důvody“, je třeba dospět k závěru, že toto pověření nesplňuje podmínky stanovené v rozhodnutí o politice rovnosti.

127 Pokud jde o otázku, zda takové porušení rozhodnutí o politice rovnosti může vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, je třeba připomenout, že jako protiváhu široké posuzovací pravomoci přiznané orgánu oprávněnému ke jmenování v rámci výběrového řízení na volné pracovní místo s velmi vysokou platovou třídou, uznala judikatura povinnost orgánu, který ji má, dodržovat záruky poskytované unijním právním řádem v administrativních postupech a mezi nimi povinnost pečlivě a nestranně zkoumat všechny relevantní skutečnosti daného případu. Tato pravomoc musí být vykonávána v plném souladu se všemi relevantními předpisy, to znamená nejen s oznámením o volném pracovním místu, ale rovněž s případnými procesními pravidly, jež si orgán pro výkon této pravomoci stanovil. Nedodržení procesních pravidel týkajících se přijímání aktu, stanovených samotným příslušným orgánem, představuje porušení podstatných formálních náležitostí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2007, Angelidis v. Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, body 61 a 62 a citovaná judikatura).

128 Kromě toho, pokud unijní soud po zkoumání dotčeného aktu konstatuje, že nebyl řádně přijat, přísluší mu vyvodit důsledky z porušení podstatných formálních náležitostí, a tudíž zrušit akt stižený takovou vadou (rozsudek ze dne 30. května 2024, Vialto Consulting v. Komise, C-130/23 P, EU:C:2024:439, bod 55). Stejně tak porušení podstatných formálních náležitostí, které jsou zásadní pro právní jistotu, má za následek zrušení vadného aktu, aniž je nezbytné prokazovat existenci újmy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2007, Angelidis v. Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, bod 76 a citovaná judikatura).

129 V projednávaném případě je rozhodnutí o politice rovnosti součástí procesních pravidel, která musí Komise dodržovat při vedení dotčeného výběrového řízení.

130 Kromě toho, jak bylo uvedeno v bodech 92 až 94 výše, smysl doporučení předsedkyně, a tudíž i rozhodnutí kolegia Komise o konečném jmenování jsou nutně ovlivněny výsledky pohovorů vedených po druhé fázi.

131 Z toho vyplývá, že porušení rozhodnutí o politice rovnosti představuje porušení podstatných formálních náležitostí, které má za následek zrušení napadeného rozhodnutí.

132 Je tedy třeba vyhovět čtvrtému žalobnímu důvodu a zrušit napadené rozhodnutí, aniž je třeba rozhodnout o návrzích na organizační procesní opatření předložených žalobcem.

K návrhovým žádáním na náhradu újmy

133 Žalobce se domáhá zaplacení částky 100 000 eur z titulu nemajetkové újmy, kterou údajně utrpěl. Tato částka zohledňuje skutečnost, že výběrové řízení bylo zkresleno, že Komise odmítla napravit údajné nedostatky uvedeného řízení a toto řízení vážně poškodilo profesní pověst žalobce.

134 Žalobce rovněž tvrdí, že pokud by byl jmenován na místo hlavního právního poradce, pobíral by od 1. února 2023 vyšší odměnu.

135 Komise argumentaci žalobce zpochybňuje.

136 Podle ustálené judikatury předpokládá založení mimosmluvní odpovědnosti Unie splnění všech podmínek, jimiž je protiprávnost jednání vytýkaného orgánu, skutečná existence újmy a příčinná souvislost mezi jednáním a uplatňovanou újmou. Tyto tři podmínky jsou kumulativní, což znamená, že jakmile některá z nich není splněna, nemůže být odpovědnost Unie založena (viz rozsudek ze dne 25. června 2020, XH v. Komise, T-511/18, EU:T:2020:291, bod 161 a citovaná judikatura).

137 Vzhledem k tomu, že tento rozsudek konstatoval, že napadené rozhodnutí je protiprávní, je první z podmínek uvedených v bodě 136 výše v projednávané věci splněna.

138 Pokud jde o druhou podmínku uvedenou v bodě 136 výše, je třeba rozlišovat mezi nemajetkovou a majetkovou újmou.

139 Pokud jde o nemajetkovou újmu tvrzenou žalobcem, z ustálené judikatury vyplývá, že pokud návrhová žádání na náhradu škody vycházejí z protiprávnosti zrušeného aktu, což je případ projednávané věci, představuje zrušení, o němž rozhodl Tribunál, samo o sobě přiměřenou a v zásadě dostatečnou náhradu veškeré nemajetkové újmy, kterou žalobce mohl utrpět, ledaže žalobce prokáže, že utrpěl nemajetkovou újmu, která nemůže být tímto zrušením zcela nahrazena. V této souvislosti bylo rozhodnuto, že zrušení aktu, pokud je zbaveno veškerého užitečného účinku, nemůže samo o sobě představovat přiměřenou a dostatečnou náhradu veškeré nemajetkové újmy způsobené zrušeným aktem (viz rozsudek ze dne 14. prosince 2022, SU v. EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, body 108 a 109 a citovaná judikatura).

140 V projednávané věci žalobce neprokázal, že utrpěl nemajetkovou újmu, která nemůže být zrušením napadeného rozhodnutí zcela nahrazena.

141 Konkrétně na rozdíl od tvrzení žalobce není prokázáno, že po zrušení napadeného rozhodnutí bude A nutně znovu jmenován do své funkce.

142 Návrh žalobce na náhradu nemajetkové újmy je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

143 Pokud jde o tvrzenou majetkovou újmu, je třeba mít za to, že žalobce v podstatě požaduje náhradu za ztrátu příležitosti být přijat na dotčené pracovní místo.

144 Podle judikatury platí, že je-li ztráta příležitosti dostatečně doložena, představuje nahraditelnou majetkovou újmu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2010, OHIM v. Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, bod 104).

145 Žalobce tvrdí, že byl zařazen do platové třídy AD 14 stupně 2, ale v případě, že by byl na dotčené pracovní místo vybrán, byl by jmenován do platové třídy AD 15. Utrpěl tedy újmu odpovídající rozdílu mezi základními platy v těchto dvou platových třídách ode dne, kdy napadené rozhodnutí nabylo účinnosti.

146 Takové tvrzení, které ostatně Komise zpochybňuje, však žalobce nedoložil. Není tedy prokázáno, že by žalobce byl na dotčené pracovní místo přijat do platové třídy AD 15, a nikoli do platové třídy AD 14. Žalobce tak nepředložil důkaz o existenci skutečné a určité újmy.

147 Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že k tomu, aby mohla být ztráta příležitosti konstatována a vedla k náhradě škody, musí být skutečná a konečná (viz rozsudek ze dne 14. prosince 2022, SU v. EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, bod 83 a citovaná judikatura). V tomto ohledu je třeba uvést, že i kdyby předsedkyně mohla pozvat na pohovor žalobce v případě, že by pohovor s A neshledala uspokojivým, mohla pozvat na pohovor i dalšího uchazeče, který nebyl poradním výborem vybrán na konci druhé fáze. Závažnost ztráty příležitosti tvrzené žalobcem tedy nelze v projednávaném případě konstatovat.

148 Proto musí být návrh na náhradu majetkové újmy zamítnut jako neopodstatněný.

149 Z výše uvedeného vyplývá, že návrhová žádání směřující k náhradě újmy musejí být zamítnuta.

K nákladům řízení

150 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

151 Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval náhradu nákladů řízení a Komise neměla v podstatné části ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobcem.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Evropské komise ze dne 25. ledna 2023 o jmenování hlavního právního poradce týmu pro obchodní politiku a Světovou obchodní organizaci právní služby Komise se zrušuje.**

2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

3) **Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Jamesem Flettem.**

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 23. července 2025.

Podpisy